Zbornik sudske prakse

RJEŠENJE OPĆEG SUDA (treće vijeće)

3. veljače 2025.*

„Tužba za poništenje – Odluka 2006/928/EZ – Mehanizam za suradnju i provjeru napretka Rumunjske u ispunjavanju posebnih mjerila na području reforme pravosuđa i borbe protiv korupcije – Odluka (EU) 2023/1786 o stavljanju izvan snage Odluke 2006/928 – Nepostojanje izravnog utjecaja – Nedopuštenost”

U predmetu T-1126/23,

Asociația Inițiativa pentru Justiție, sa sjedištem u Constanți (Rumunjska), koju zastupa V.-D. Oanea, odvjetnik, i C. Zatschler, *SC*,

tužitelj,

protiv

Europske komisije, koju zastupaju K. Herrmann, T. Maxian Rusche, P. Van Nuffel i I. Rogalski, u svojstvu agenata,

tuženika,

OPĆI SUD (treće vijeće),

u sastavu: P. Škvařilová-Pelzl, u svojstvu predsjednice, I. Nõmm i D. Kukovec (izvjestitelj), suci,

tajnik: V. Di Bucci,

uzimajući u obzir pisani dio postupka, osobito:

– prigovor nedopuštenosti koji je Komisija istaknula zasebnim aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 19. veljače 2024.,

– tužiteljeva očitovanja o prigovoru nedopuštenosti podnesena tajništvu Općeg suda 11. travnja 2024.,

– zahtjev za intervenciju Rumunjske podnesen tajništvu Općeg suda 22. veljače 2024.,

donosi sljedeće

* Jezik postupka: engleski

Rješenje

1 Tužbom na temelju članka 263. UFEU-a, tužitelj, Asociația Inițiativa pentru Justiție, traži poništenje Odluke Komisije (EU) 2023/1786 od 15. rujna 2023. o stavljanju izvan snage Odluke 2006/928/EZ o uspostavi mehanizma za suradnju i provjeru napretka Rumunjske u ispunjavanju posebnih mjerila na području reforme pravosuđa i borbe protiv korupcije (SL 2023., L 229, str. 94., u daljnjem tekstu: pobijana odluka).

Okolnosti spora i pobijana odluka

2 Ovaj je predmet dio konteksta opsežne reforme u području pravosuđa i borbe protiv korupcije u Rumunjskoj, odnosno reforme koja je predmet praćenja na razini Europske unije od 2007. na temelju mehanizma za suradnju i provjeru, uspostavljenog Odlukom Komisije 2006/928/EZ od 13. prosinca 2006. o uspostavi mehanizma za suradnju i provjeru napretka Rumunjske u ispunjavanju posebnih mjerila na području reforme pravosuđa i borbe protiv korupcije (SL 2006., L 354, str. 56.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 65., str. 53.) prilikom pristupanja Rumunjske Uniji (u daljnjem tekstu: CVM).

3 Tužitelj je strukovna udruga državnih odvjetnika osnovana 14. studenoga 2018., čiji je cilj osigurati poštovanje vrijednosti vladavine prava u Rumunjskoj, a osobito zajamčiti poštovanje prava državnih odvjetnika i njihove neovisnosti.

4 Komisija Europskih zajednica donijela je 13. prosinca 2006. Odluku 2006/928, na temelju, među ostalim, članaka 37. i 38. Akata o uvjetima pristupanja Republike Bugarske i Rumunjske Europskoj uniji i prilagodbama Ugovora na kojima se temelji Europska unija (SL 2005., L 157, str. 203., u daljnjem tekstu: Akt o pristupanju). Tim se člancima ovlašćuje Komisiju da poduzme odgovarajuće mjere u slučaju neposredne opasnosti od toga da Rumunjska uzrokuje ozbiljnu povredu funkcioniranja unutarnjeg tržišta neispunjavanjem obveza preuzetih u okviru pregovora o pristupanju i neposredne opasnosti od toga da u Rumunjskoj postoje ozbiljni nedostaci u pogledu poštovanja prava Unije koje se odnosi na područje slobode, sigurnosti i pravde.

5 Kao što je to istaknuo Sud, osobito u presudi od 18. svibnja 2021., Asociația „Forumul Judecătorilor din România” i dr. (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 i C-397/19, EU:C:2021:393, t. 157. i 158.), Odluka 2006/928 predstavlja takvu mjeru koja je donesena zbog postojanja neposrednih opasnosti poput onih iz članaka 37. i 38. Akta o pristupanju. Naime, kao što to proizlazi iz njezina izvješća od 26. rujna 2006. o stupnju pripremljenosti Bugarske i Rumunjske za pristupanje Uniji (COM(2006) 549 *final*), na koje se upućuje u uvodnoj izjavi 4. te odluke, Komisija je utvrdila postojanje nedostataka u Rumunjskoj, osobito u područjima pravosuđa i borbe protiv korupcije, te je za otklanjanje tih nedostataka predložila Vijeću Europske unije da pristupanje te države Uniji uvjetuje uvođenjem mehanizma za suradnju i provjeru.

6 U Prilogu Odluci 2006/928 navode se četiri mjerila koja Rumunjska treba ispuniti, osobito u pogledu reforme pravosuđa i borbe protiv korupcije kako bi se riješili navedeni nedostatci te zajamčila sposobnost tijela kaznenog progona da provode i primjenjuju mjere donesene kako bi se pridonijelo funkcioniranju unutarnjeg tržišta i područja slobode, sigurnosti i pravde. Konkretnije, prvo od tih mjerila glasi kako slijedi:

„[Rumunjska treba o]sigurati transparentniji i učinkovit pravosudni postupak, a posebno povećanjem kapaciteta i odgovornosti Vrhovnog sudskog vijeća. Izvješćivati i pratiti utjecaj novih zakonika o građanskom i kaznenom postupku.”

7 Člancima 1. i 2. Odluke 2006/928 predviđalo se da Rumunjska treba svake godine izvještavati Komisiju o napretku u ispunjavanju svakog od mjerila iz Priloga toj odluci. Komisija treba barem svakih šest mjeseci izraditi izvješća upućena Europskom parlamentu i Vijeću koja sadržavaju njezine komentare i nalaze o izvješćima Rumunjske.

8 U skladu s člankom 4. Odluke 2006/928, ona je upućena svim državama članicama, što uključuje Rumunjsku od njezina pristupanja.

9 U skladu s uvodnom izjavom 9 te odluke, ona se ukida kad sva mjerila budu na zadovoljavajući način ispunjena.

10 Komisija je 15. rujna 2023. donijela pobijanu odluku.

11 Kao što to proizlazi iz uvodnih izjava 7. do 9. te odluke, Komisija je u biti smatrala da je, s obzirom na napredak koji je Rumunjska postigla na temelju CVM-a, koji je utvrđen u njezinu izvješću od 22. studenoga 2022. Parlamentu i Vijeću (COM(2022) 664 *final*), osobito u jačanju neovisnosti i učinkovitost pravosuđa provedbom sveobuhvatne reforme pravosuđa, ta država članica ispunila obveze koje je preuzela u trenutku njezina pristupanja Uniji te su četiri mjerila utvrđena u Odluci 2006/928 u zadovoljavajućoj mjeri ispunjena.

12 Osim toga, kao što se to navodi u uvodnoj izjavi 10. pobijane odluke, Komisija će nastaviti provedbu reformi u Rumunjskoj i u drugim državama članicama u okviru godišnjeg ciklusa vladavine prava koji je pokrenut njezinom Komunikacijom Parlamentu, Europskom vijeću, Vijeću, Europskom gospodarskom i socijalnom odboru i Odboru regija od 17. srpnja 2019., naslovljenom „Jačanje vladavine prava u Uniji: Nacrt za djelovanje” (COM(2019) 343 *final*). Komisija će u okviru tog ciklusa nastaviti izrađivati godišnja izvješća o vladavini prava, koja će sadržavati, među ostalim, preporuke upućene državama članicama.

13 U skladu s člankom 1. pobijane odluke, Odluka 2006/928 stavljena je izvan snage.

Zahtjevi stranaka

14 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

– poništi pobijanu odluku;

– naloži Komisiji snošenje troškova.

15 U prigovoru nedopuštenosti istaknutom na temelju članka 130. stavka 1. Poslovnika Općeg suda, Komisija od Općeg suda zahtjeva da:

– odbaci tužbu kao očito nedopuštenu;

– naloži tužitelju snošenje troškova.

16 U svojim očitovanjima o prigovoru nedopuštenosti tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

– odbije prigovor nedopuštenosti koji je istaknula Komisija,

– podredno, odlučivanje o prigovoru nedopuštenosti odgodi do odluke o meritumu;

– naloži Komisiji snošenje troškova povezanih s prigovorom nedopuštenosti.

17 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 22. veljače 2024. Rumunjska je na temelju članka 143. Poslovnika zatražila intervenciju u potporu Komisiji.

Pravo

18 Na temelju članka 130. stavaka 1. i 7. Poslovnika, ako tuženik to zatraži, Opći sud može odlučiti o nedopuštenosti ili nenadležnosti bez ulaženja u raspravljanje o meritumu. U ovom slučaju, s obzirom na to da je Komisija zatražila da se odluči o nedopuštenosti, Opći sud smatra da je na temelju sadržaja spisa predmet dovoljno razjašnjen te je odredio da će o tom zahtjevu odlučiti bez poduzimanja daljnjih koraka u postupku.

19 Komisija ističe nedopuštenost ove tužbe pri čemu najprije navodi da ne postoji izravan utjecaj na tužitelja ili na jednog od njegovih članova. Podredno, ona smatra da pobijana odluka ne predstavlja regulatorni akt u smislu članka 263. četvrtog stavka trećeg dijela rečenice UFEU-a i da se ta odluka izravno ne odnosi ni na tužitelja ni na jednog od njegovih članova.

20 Tužitelj osporava te tvrdnje. Usto, kad je riječ o dopuštenosti njegove tužbe, u vlastito ime i u ime državnih odvjetnika čije interese zastupa, tvrdi da bi, s obzirom na posebnosti ovog slučaja, trebalo ublažiti uvjete dopuštenosti koji proizlaze iz postojeće sudske prakse.

21 Najprije valja podsjetiti na to da na temelju članka 263. četvrtog stavka UFEU-a svaka fizička ili pravna osoba može pokrenuti postupke protiv akta koji je upućen toj osobi ili koji se izravno i osobno odnosi na nju te protiv regulatornog akta koji se izravno odnosi na nju, a ne podrazumijeva provedbene mjere.

22 U ovom slučaju, valja utvrditi da tužitelj nije adresat pobijane odluke u smislu prvog slučaja iz članka 263. četvrtog stavka UFEU-a.

23 Stoga valja utvrditi odnosi li se ta odluka izravno na tužitelja ili na jednog od njegovih članova.

24 U skladu s ustaljenom sudskom praksom, tužbe za poništenje koje podnesu udruženja smatraju se dopuštenima u trima vrstama situacija: kao prvo, kada se zakonskom odredbom strukovnim udruženjima izričito priznaje niz postupovnih mogućnosti, kao drugo, kada udruženje zastupa interese svojih članova koji sami imaju aktivnu procesnu legitimaciju i, kao treće, kada je

udruženje individualizirano zbog utjecaja na njegove vlastite interese kao udruženja, osobito jer akt čije se poništenje traži utječe na njegov pregovarački položaj (vidjeti rješenje od 8. svibnja 2019., Carvalho i dr./Parlament i Vijeće, T-330/18, neobjavljeno, EU:T:2019:324, t. 51. i navedenu sudsku praksu).

Dopuštenost tužbe tužitelja koji djeluje u vlastito ime

25 Tužitelj najprije tvrdi da je on službeno priznata organizacija koja predstavlja državne odvjetnike, čiji je cilj zaštita neovisnosti pravosuđa i, općenitije, vrijednosti vladavine prava. U okviru svoje uloge u skladu s člancima 2. i 19. UEU-a ima institucijski interes za zaštitu te vrijednosti te postupovni interes u sudskim postupcima koji se odnose na poštovanje i jačanje te vrijednosti. Nadalje, tužitelj je bio privilegirani sugovornik Komisije u okviru praćenja i izrade izvješća povezanih s CVM-om, tako da se stavljanjem izvan snage Odluke 2006/928, a da se s njim prethodno nije provelo savjetovanje, povređuje njegovo legitimno očekivanje. Naposljetku, tužitelj tvrdi da se pobijana odluka na njega izravno odnosi jer se stavljanjem izvan snage Odluke 2006/928 ugrožava njegov rad u području zaštite vladavine prava.

26 Komisija osporava tužiteljeve argumente.

27 Kad je riječ o prvoj vrsti situacija navedenoj u sudskoj praksi na koju se podsjeća u točki 24. ovog rješenja, tužitelj se ne poziva na postojanje zakonskih odredbi kojima bi mu se izričito priznavale postupovne mogućnosti, a nijedan element spisa ne upućuje na zaključak da takve odredbe postoje.

28 Usto, ako tužiteljevu argumentaciju, istaknutu u točki 25. ovog mišljenja, treba tumačiti na način da bi mu, kako bi se osigurala djelotvorna sudska zaštita državnih odvjetnika, osobito s obzirom na vrijednost vladavine prava, utvrđenu u članku 2. UEU-a, trebalo dodijeliti određena postupovna prava, valja utvrditi da se tužitelju nijednom zakonskom odredbom ne dodjeljuju prava u svrhu osiguranja takve zaštite u kontekstu CVM-a. Prema tome, dopuštenost njegove tužbe ne može se utvrditi s obzirom na prvu vrstu situacija navedenu u točki 24. ovog rješenja.

29 Kad je riječ o trećoj vrsti situacija navedenoj u sudskoj praksi na koju se podsjeća u točki 24. ovog rješenja, koja se odnosi na utjecaj na vlastite interese udruženja, osobito kao pregovarača, valja utvrditi da se tužitelj u svojem slučaju nije pozvao na takav utjecaj, nego je istaknuo samo svoju ulogu sugovornika Komisije u okviru CVM-a.

30 Međutim, okolnost prema kojoj je tužitelj bio „sugovornik” Komisije u tom okviru nije dostatna da bi mu se priznalo svojstvo pregovarača, u smislu sudske prakse na koju se podsjeća u točki 24. ovog rješenja, u posebnom kontekstu donošenja pobijane odluke. Prema tome, dopuštenost njegove tužbe ne može se dokazati ni s obzirom na treću vrstu situacija navedenu u toj točki.

31 S obzirom na prethodno navedeno, valja zaključiti da tužitelj ne ispunjava uvjete koji se odnose na prvu i treću vrstu situacija koje se navode u točki 24. ovog rješenja te on stoga u ovom slučaju nije aktivno legitimiran za pokretanje postupka u vlastito ime.

32 Osim toga, taj se zaključak ne može dovesti u pitanje tužiteljevom argumentacijom koja se odnosi na činjenicu da se time što se pobijanom odlukom stavila izvan snage Odluka 2006/928 povrijedilo njegovo legitimno očekivanje.

33 U tom pogledu valja podsjetiti na to da se, prema ustaljenoj sudskoj praksi, pravo pozivanja na načelo zaštite legitimnih očekivanja proteže na svaku osobu kojemu je neka institucija Unije stvorila očekivanja utemeljena na preciznim jamstvima koja mu je dala. Precizne, bezuvjetne i dosljedne informacije koje dolaze iz ovlaštenih i pouzdanih izvora čine takva jamstva, kakav god bio oblik u kojem su priopćena. Suprotno tomu, nitko se ne može pozvati na povredu tog načela ako mu uprava nije dala precizna jamstva (vidjeti presudu od 8. svibnja 2024., VB/ESB, T-124/23, neobjavljenu, EU:T:2024:294, t. 60. i navedenu sudsku praksu).

34 Međutim, tužitelj u ovom slučaju nije naveo kakva mu je precizna, bezuvjetna i dosljedna jamstva, u smislu sudske prakse navedene u točki 33. ovog rješenja, priopćila Komisija, kad je riječ o stavljanju izvan snage Odluke 2006/928. Osim toga, valja smatrati da se stavljanje izvan snage te odluke trebalo očekivati jer je, u skladu s člankom 37. drugim stavkom i člankom 38. drugim stavkom Akta o pristupanju, CVM uspostavljen samo kao privremena mjera.

Dopuštenost tužbe tužitelja koji djeluje u ime svojih članova čije interese zastupa

35 Prema drugoj vrsti situacija navedenoj u sudskoj praksi na koju se podsjeća u točki 24. ovog rješenja, udruženja imaju aktivnu procesnu legitimaciju kada zastupaju interese svojih članova koji su sami aktivno legitimirani za pokretanje postupka.

36 U ovom slučaju, tužitelj u biti tvrdi da pobijana odluka izravno utječe na njegove članove, u njihovu svojstvu državnih odvjetnika, jer ih ukidanje CVM-a tom odlukom može dodatno izložiti stegovnim postupcima.

37 Usto, na temelju činjenice da je Sud u presudi od 18. svibnja 2021., Asociația „Forumul Judecătorilor din România” i dr. (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 i C-397/19, EU:C:2021:393, t. 249.), smatrao da mjerila iz Priloga Odluci 2006/928 imaju izravan učinak, tužitelj smatra da se tim mjerilima državnim odvjetnicima dodjeljuju prava s izravnim učinkom, na koja se oni mogu pozvati osobito kako bi osporavali nezakonite stegovne postupke.

38 Prema tome, stavljanjem izvan snage Odluke 2006/928 ograničila bi se prava na koja se državni odvjetnici na koje se odnose takvi stegovni postupci mogu pozvati u svoju obranu. Osim toga, tužitelj dodaje da su, iako se njegovi članovi i dalje mogu pozvati na članak 19. stavak 1. UEU-a i članak 325. stavak 1. UFEU-a kako bi se branili od nezakonitih stegovnih postupaka, prava dodijeljena tim odredbama ipak manje učinkovita i imaju manji doseg od prava kojima raspolažu na temelju CVM-a.

39 U tom pogledu, tužitelj u biti tvrdi da je materijalno područje primjene Odluke 2006/928 bilo veće od područja primjene članka 325. stavka 1. UFEU-a jer se obveza za Rumunjsku, koja proizlazi iz zadnja tri mjerila, da se djelotvorno bori protiv korupcije, osobito protiv korupcije na visokoj razini, ne odnosi samo na slučajeve korupcije kojima se nanosi šteta financijskim interesima Unije. Prema tome, Odluka 2006/928 mogla je bolje osigurati početak primjenjivanja Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja) jer se njome osiguravalo da je ispunjen uvjet koji se odnosi na provedbu prava Unije, u smislu članka 51. stavka 1. Povelje.

40 Komisija osporava tužiteljeve argumente.

41 Prema ustaljenoj sudskoj praksi, da bi se osporavana mjera izravno odnosila na fizičku ili pravnu osobu, moraju biti ispunjena dva kumulativna uvjeta, odnosno osporavana mjera, s jedne strane, mora izravno proizvoditi učinke na pravnu situaciju te osobe i, s druge strane, njome se ne daje

nikakva diskrecijska ovlast njezinim adresatima koji su zaduženi za njezinu provedbu s obzirom na to da je ona potpuno automatska i proizlazi isključivo iz propisa Unije, bez primjene drugih posrednih pravila (vidjeti presudu od 12. srpnja 2022., Nord Stream 2/Parlament i Vijeće, C-348/20 P, EU:C:2022:548, t. 43. i navedenu sudsku praksu).

42 Kako bi se utvrdilo proizvodi li akt učinke na pravni položaj osobe i može li, slijedom toga, biti predmet tužbe za poništenje na temelju članka 263. UFEU-a, valja razmotriti njegovu bit i ocijeniti navedene učinke s obzirom na objektivne kriterije poput sadržaja tog akta, uzimajući u obzir, prema potrebi, kontekst njegova donošenja kao i ovlasti institucije koja ga je donijela (vidjeti u tom smislu presudu od 12. srpnja 2022., Nord Stream 2/Parlament i Vijeće, C-348/20 P, EU:C:2022:548, t. 63. i navedenu sudsku praksu).

43 U ovom slučaju, najprije valja istaknuti da, s obzirom na to da je pobijanom odlukom stavljena izvan snage Odluka 2006/928, treba je ispitati s obzirom na predmet, sadržaj te pravni i činjenični kontekst u kojem je donesena Odluka 2006/928 (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 24. listopada 2019., EPSU i Goudriaan protiv Komisije, T-310/18, EU:T:2019:757, t. 25. i navedenu sudsku praksu). Iz toga slijedi da pobijana odluka može izravno proizvesti pravne učinke na situaciju rumunjskih državnih odvjetnika koji su tužiteljevi članovi samo ako sama Odluka 2006/928 može proizvesti takve učinke.

44 Na prvom mjestu, kad je riječ o Odluci 2006/928 i kontekstu u kojem je donesena, kao što to proizlazi iz uvodnih izjava 4. i 6. te odluke, cilj provedbe CVM-a i utvrđivanje mjerila bio je dovršenje pristupanja Rumunjske Uniji kako bi se otklonili nedostaci koje je Komisija utvrdila prije tog pristupanja, osobito u području pravosuđa i borbe protiv korupcije.

45 Nadalje, kao što je to Sud pojasnio osobito u presudi od 18. svibnja 2021., Asociația „Forumul Judecătorilor din România” i dr. (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 i C-397/19, EU:C:2021:393, t. 170.), ta mjerila konkretiziraju posebne obveze koje je ugovorila Rumunjska i zahtjeve koje je prihvatila prilikom zatvaranja pregovora o pristupanju 14. prosinca 2004., koji se navode u Prilogu IX. Aktu o pristupanju te se osobito odnose na ta područja.

46 Kad je riječ o predmetu i kontekstu pobijane odluke, iz članka 1. te odluke, u vezi s njezinim uvodnim izjavama 7. do 9., proizlazi da se njome stavlja izvan snage Odluka 2006/928 jer je Komisija smatrala da je Rumunjska ispunila obveze koje je preuzela u trenutku njezina pristupanja Uniji i da su sva četiri mjerila utvrđena u Prilogu toj odluci u zadovoljavajućoj mjeri ispunjena.

47 Na drugom mjestu, kad je riječ o sadržaju Odluke 2006/928 kao što se to naglašava u točkama 6. i 7. ovog rješenja, tom se odlukom u biti Rumunjskoj nalagala obveza da ispuni mjerila iz njezina Priloga i da svake godine na temelju njezina članka 1. prvog stavka Komisiji podnese izvještaj o napretku u tom pogledu. Njome se na temelju njezina članka 2. također nalagala Komisiji obveza da sastavi izvješća koja su namijenjena za analizu i procjenu napretka koji je Rumunjska ostvarila s obzirom na mjerila.

48 Kad je riječ o sadržaju pobijane odluke, u njezinim uvodnim izjavama 4. do 8. naglašavaju se faze koje se odnose na napredak koji je Rumunjska ostvarila na temelju CVM-a, na kojem se temelji zaključak iz uvodne izjave 9., prema kojem su mjerila utvrđena u Odluci 2006/928 u zadovoljavajućoj mjeri ispunjena. Usto, kao što se to naglašava u točki 12. ovog rješenja, u uvodnoj

izjavi 10. pobijane odluke u biti se određuje da će Komisija nastaviti praćenje potrebnih reformi u različitim državama članicama, uključujući Rumunjsku, u okviru godišnjeg ciklusa vladavine prava.

49 Valja dodati da je Sud u presudi od 18. svibnja 2021., Asociația „Forumul Judecătorilor din România” i dr. (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 i C-397/19, EU:C:2021:393), nakon što je u točkama 166. i 167. te presude istaknuo da je Odluka 2006/928, kao odluka donesena na temelju članka 288. četvrtog stavka UFEU-a „u cijelosti obvezujuća” za Rumunjsku, pojasnio pravne učinke mjerila i izvješća koja je Komisija izradila na temelju članka 2. te odluke.

50 Kad je riječ o pravnim učincima mjerila, Sud je u točki 172. presude od 18. svibnja 2021., Asociația „Forumul Judecătorilor din România” i dr., (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 i C-397/19, EU:C:2021:393), odlučio da su ta mjerila obvezujuća za Rumunjsku, tako da ta država članica ima posebnu obvezu da ispuni taj mjerila i da poduzme odgovarajuće mjere u svrhu njihova ispunjavanja u što kraćem roku. Isto tako, Sud je odlučio da je Rumunjska dužna izuzeti iz provedbe svaku mjeru koja može ugroziti ispunjavanje navedenih mjerila. Usto, Sud je u točki 249. te presude pojasnio da su ta mjerila iznesena jasno i precizno te ne podliježu nikakvom uvjetu, tako da imaju izravan učinak.

51 Kad je riječ o pravnim učincima izvješća koja je Komisija izradila na temelju članka 2. Odluke 2006/928, Sud je utvrdio da se u tim izvješćima navode zahtjevi za Rumunjsku te joj se upućuju preporuke u svrhu ispunjavanja mjerila. U skladu s načelom lojalne suradnje, navedenim u članku 4. stavku 3. UEU-a, Rumunjska je trebala valjano uzeti u obzir navedene zahtjeve i preporuke te se trebala suzdržati od donošenja ili zadržavanja mjera u područjima obuhvaćenima mjerilima koje mogu ugroziti rezultat koji se propisuje tim zahtjevima i preporukama.

52 Iz elemenata istaknutih u točkama 44., 47. i 49. do 51. ovog rješenja jasno proizlazi da su se Odlukom 2006/928 Rumunjskoj samo nalagale obveze koje su uključivale, kao prvo, poduzimanje mjera potrebnih za ispunjavanje mjerila utvrđenih u Prilogu toj odluci, kao drugo, podnošenje Komisiji godišnjih izvješća o napretku Rumunjske u tom pogledu i, kao treće, valjano uzimanje u obzir zahtjeva i preporuka koje je Komisija utvrdila u svojim izvješćima.

53 Iz toga slijedi da, suprotno onomu što tvrdi tužitelj, Odlukom 2006/928 nije dodijeljeno nikakvo pravo njegovim članovima, tako da se ne može smatrati da ona izravno proizvodi učinke na njihov pravni položaj. Okolnost da je Sud smatrao da mjerila iz Priloga toj odluci imaju izravan učinak nema utjecaj u tom pogledu.

54 Kao prvo, u prilog tom zaključku valja istaknuti da, suprotno onomu što tvrdi tužitelj, okolnost da je Sud priznao izravan učinak mjerila ne može značiti *per se* da ta mjerila nužno podrazumijevaju postojanje odgovarajućih prava državnih odvjetnika, na koja se oni mogu izravno pozvati pred nacionalnim sudom.

55 U tom pogledu, valja podsjetiti na to da je Sud u više navrata istaknuo da se „u svim slučajevima gdje su odredbe [akta Unije] s gledišta svog sadržaja bezuvjetne i dovoljno precizne može na iste pozvati […] protiv svake nacionalne odredbe koja nije usklađena s [tim aktom Unije] ili kad su takve naravi da utvrđuju prava na koja se pojedinci mogu pozivati u odnosu na državu” (vidjeti u tom smislu presude od 19. siječnja 1982., Becker, 8/81, EU:C:1982:7, t. 25. i od 28. studenoga 2013., MDDP, C-319/12, EU:C:2013:778, t. 47. i navedenu sudsku praksu).

56 Upotreba veznika „ili” podrazumijeva da se načelo izravnog učinka ne tumači isključivo u smislu sudske prakse proizašle iz presude od 5. veljače 1963., van Gend & Loos (26/62, EU:C:1963:1), nego i kao da se njime uvjetuje ovlast nacionalnih sudova da izuzmu iz primjene svaki nacionalni propis ili sudsku praksu koji se protive pravu Unije. Međutim, iz točke 249. presude od 18. svibnja 2021., Asociația „Forumul Judecătorilor din România” i dr. (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 i C-397/19, EU:C:2021:393), s obzirom na tekst trećeg prethodnog pitanja upućenog u predmetu C-195/19 i analizu navedenog pitanja koju je proveo Sud, proizlazi da je u tom drugom slučaju namjera Suda bila priznati izravan učinak mjerila.

57 Iz toga slijedi da se ne može prihvatiti tužiteljeva argumentacija prema kojoj se mjerilima, zbog njihova izravnog učinka, dodjeljuju prava državnim odvjetnicima, na koja se oni mogu pozvati pred nacionalnim sudovima kako bi osporavali osobito nezakonite stegovne postupke. Nadalje, valja utvrditi da tužitelj nije naveo nikakvo posebno pravo koje je navodno dodijeljeno državnim odvjetnicima ili, konkretnije, njegovim članovima.

58 Kao drugo, okolnost da je Sud smatrao da mjerila imaju izravan učinak ne može podrazumijevati, kao što to tvrdi tužitelj, da ona izravno proizvode učinke na pravni položaj njegovih članova i, slijedom toga, da isto vrijedi za njihovo ukidanje.

59 U tom pogledu, najprije valja istaknuti da izravan učinak mjerila ne može podrazumijevati da pojedinci mogu osporavati ukidanje tih mjerila a da pritom ne dokažu da samo to ukidanje izravno i osobno utječe na njihov pravni položaj, što nije dokazano u ovom slučaju.

60 Nadalje, valja podsjetiti na to da je sud Unije već odlučio da pitanje odnosi li se akt Unije izravno na pojedinca koji nije njegov adresat treba ocijeniti s obzirom na predmet tog akta (vidjeti u tom smislu presudu od 3. travnja 2003., Royal Philips Electronics/Komisija, T-119/02, EU:T:2003:101, t. 276.) i pravni okvir koji iz njega proizlazi. Ako iz odredbi sadržanih u navedenom aktu proizlazi da su njegovi učinci ograničeni na odnose između Unije i države članice adresata, ne može se smatrati da taj akt proizvodi pravne učinke na pojedince (vidjeti u tom smislu presudu od 4. svibnja 2017., Green Source Poland/Komisija, T-512/14, EU:T:2017:299, t. 35., 37. i 45. do 64.).

61 Međutim, u ovom slučaju, iz elemenata istaknutih u točkama 44., 45. i 47. ovog rješenja nedvojbeno proizlazi da je cilj Odluke 2006/928 bio da Rumunjska u okviru dovršetka procesa pristupanja otkloni nedostatke koji su utvrđeni prije pristupanja, osobito u područjima pravosuđa i borbe protiv korupcije. Iz odredbi sadržanih u toj odluci jasno proizlazi da su njezini učinci ograničeni na odnose između Unije i Rumunjske a da se navedena odluka pritom ni izravno ni neizravno ne odnosi na pojedince, uključujući državne odvjetnike.

62 Usto, iz samog teksta mjerila proizlazi to da, iako se tim mjerilima osobito uređuje ustrojstvo pravosuđa u Rumunjskoj, ona ipak ne mogu izravno proizvoditi učinke na pravni položaj rumunjskih državnih odvjetnika, iako je, s obzirom na izravan učinak tih mjerila, nacionalni sud po službenoj dužnosti ili na zahtjev stranaka, uključujući državne odvjetnike, prije stavljanja izvan snage Odluke 2006/928, mogao istaknuti da nacionalni propis nije bio u skladu s tim mjerilima. Osim toga, suprotno rješenje dovelo bi do toga da stavljanje izvan snage svakog pravila Unije, kojem se priznaje izravan učinak, izravno utječe na pravni položaj svih pojedinaca koji su se, prije tog stavljanja izvan snage, mogli pozvati na navedeno pravilo u odnosu na nacionalno pravno pravilo. Međutim, ne može se prihvatiti takvo proširenje prvog uvjeta izravnog utjecaja.

63 Naposljetku, valja istaknuti da, iako je Sud već smatrao da u određenim situacijama margina prosudbe kojom raspolažu države članice u okviru provedbe odredbe akta Unije ne može kao takva biti dovoljna kako bi se smatralo da ta odredba nema izravan učinak (vidjeti u tom smislu presude od 21. ožujka 2013., Salzburger Flughafen, C-244/12, EU:C:2013:203, t. 29. i navedenu sudsku praksu; od 14. siječnja 2021., RTS infra i Aannemingsbedrijf Norré-Behaegel, C-387/19, EU:C:2021:13, t. 47. i navedenu sudsku praksu i od 8. ožujka 2022., Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (Izravan učinak), C-205/20, EU:C:2022:168, t. 16. do 25. i navedenu sudsku praksu), suprotno tomu, iz njegove sudske prakse proizlazi da postojanje margine prosudbe sprečava ispunjavanje prvog uvjeta izravnog utjecaja (vidjeti u tom smislu presudu od 12. srpnja 2022., Nord Stream 2/Parlament i Vijeće, C-348/20 P, EU:C:2022:548, t. 74. i 76.).

64 Međutim, u ovom slučaju, iz same prirode mjera koje je Rumunjska trebala donijeti za potrebe provedbe Odluke 2006/928, s obzirom na to da su se, među ostalim, odnosile na aspekte povezane s ustrojstvom njezina pravosuđa, proizlazi da je ta država članica raspolagala marginom prosudbe prilikom donošenja tih mjera. U tom pogledu, valja podsjetiti na to da je Sud u više navrata istaknuo da je ustrojstvo pravosuđa u državama članicama u njihovoj nadležnosti, a pritom je istaknuo da su prilikom izvršavanja te nadležnosti države članice obvezne poštovati obveze koje za njih proizlaze iz prava Unije (vidjeti u tom smislu presudu od 24. lipnja 2019., Komisija/Poljska (Neovisnost Vrhovnog suda) C-619/18, EU:C:2019:531, t. 52. i navedenu sudsku praksu).

65 S obzirom na prethodno navedene elemente, valja zaključiti da Odluka 2006/928 ne proizvodi izravno učinke na pravni položaj tužiteljevih članova.

66 Međutim, s obzirom na to da, kao što se to ističe u točki 43. ovog rješenja, doseg pobijane odluke treba tumačiti s obzirom na doseg Odluke 2006/928 koja se njome stavlja izvan snage, valja smatrati da ni pobijana odluka ne može izravno proizvoditi učinke na pravni položaj tužiteljevih članova.

67 Međutim, valja podsjetiti na to da se, neovisno o stavljanju izvan snage Odluke 2006/928, državni odvjetnici protiv kojih se vode stegovni postupci i dalje mogu pozvati na sudsku zaštitu koja za njih proizlazi iz prava Unije, na temelju članka 19. UEU-a (vidjeti u tom smislu presudu od 8. svibnja 2024., Asociația „Forumul Judecătorilor din România” (Udruge sudaca), C-53/23, EU:C:2024:388, t. 34. i 39. i navedenu sudsku praksu).

68 Osim toga, kad je riječ o tužiteljevoj argumentaciji koja se u biti temelji na tome da stavljanje izvan snage Odluke 2006/928 pobijanom odlukom ima izravne učinke na pravni položaj njegovih članova jer je prvonavedena odluka imala širi opseg od članka 325., stavka 1. UFEU-a i na tome da je stoga bolje mogla osigurati početak primjenjivanja Povelje u predmetima koji se odnose na borbu protiv korupcije, tu argumentaciju treba odbiti.

69 Naime, valja istaknuti da je zakonodavac Unije, kao što to u biti tvrdi Komisija, osim propisa koji se odnose na zaštitu financijskih interesa Unije, donio niz akata sekundarnog prava kojima se uređuju različiti aspekti borbe protiv korupcije općenito, kao što su, među ostalim, Konvencija sastavljena na temelju članka K.3 stavka 2. točke (c) Ugovora o Europskoj uniji o borbi protiv korupcije u kojoj sudjeluju službenici Europskih zajednica ili službenici država članica Europske unije (SL 1997., C 195, str. 2.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 14., str. 120.) i Okvirna odluka Vijeća 2003/568/JAI od 22. srpnja 2003 o borbi protiv korupcije u privatnom sektoru (SL 2003., L 192, str. 54.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 16., str. 65.). Osim toga, važno je podsjetiti na to da je, u predmetu u kojem

je donesena presuda od 25. siječnja 2024., Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova (C-58/22, EU:C:2024:70, t. 42.), koja se odnosi na predmet povezan s korupcijom u kojem je sud koji je uputio zahtjev uputio pitanje Sudu osobito u pogledu mjerila iz Priloga Odluci 2006/928, Sud smatrao da je uvjet provedbe prava Unije u smislu članka 51. stavka 1. Povelje ispunjen prethodno navedenom okvirnom odlukom a da pritom čak nije potrebno odlučiti o eventualnoj relevantnosti mjerila iz Priloga toj odluci. Iz toga slijedi da se, suprotno onomu što tvrdi tužitelj, Povelja primjenjuje na predmete koji se odnose na borbu protiv korupcije, neovisno o stavljanju izvan snage Odluke 2006/928.

70 Iz svih prethodno navedenih elemenata proizlazi da pobijana odluka ne proizvodi izravno učinke na pravni položaj tužiteljevih članova. Prema tome, ne može se smatrati da ta odluka izravno utječe na tužitelja.

71 Međutim, budući da su kumulativni uvjeti koji se predviđaju u članku 263. četvrtom stavku drugom dijelu rečenice UFEU-a i koji se navode u točki 41. ovog rješenja, valja smatrati da tužitelj nema imati aktivnu procesnu legitimaciju za poništenje pobijane odluke a da pritom čak nije potrebno zauzeti stajalište o drugom uvjetu navedenom u toj odredbi.

72 Osim toga, tužitelj se ne može pozvati ni na treći dio rečenice članka 263. četvrtog stavka UFEU-a, koji se odnosi na regulatorne akte, s obrazloženjem da državni odvjetnici čije interese on zastupa imaju aktivnu procesnu legitimaciju na temelju tog trećeg dijela rečenice. Naime, uvjet prema kojem se pobijani akt mora izravno odnositi na tužitelja ima isto značenje u drugom dijelu rečenice članka 263. četvrtog stavka UFEU-a kao i u trećem dijelu rečenice te odredbe (vidjeti u tom smislu presudu od 12. srpnja 2022., Nord Stream 2/Parlament i Vijeće, C-348/20 P, EU:C:2022:548, t. 73.). U tim okolnostima, s obzirom na nepostojanje izravnog utjecaja pobijane odluke, ne treba ispitati čini li ona regulatorni akt u smislu trećeg dijela rečenice članka 263. četvrtog stavka UFEU-a.

73 S obzirom na prethodno navedeno i na to da državni odvjetnici čije interese tužitelj zastupa nisu sami aktivno legitimirani za pokretanje postupka, tužitelj ne ispunjava uvjete kako bi njegova tužba bila dopuštena ni na temelju druge vrste situacija navedene u sudskoj praksi na koju se podsjeća u točki 24. ovog rješenja.

Ublažavanje uvjeta dopuštenosti

74 Tužitelj smatra da bi, u okolnostima kao što su one o kojima je riječ u ovom slučaju, trebalo ublažiti uvjete dopuštenosti tužbe. Naime, tužitelj smatra da uvjete dopuštenosti treba primijeniti s određenom fleksibilnošću, osobito zbog zahtjeva u vezi s djelotvornom sudskom zaštitom i vladavinom prava, temeljnom vrijednošću Unije koja je dio sama njezina identiteta. Usto, tužitelj se oslanja na presudu Europskog suda za ljudska prava od 9. travnja 2024., Verein Klimaseniorinnen Schweiz i drugi protiv Švicarske (CE:ECHR:2024:0409JUD005360020), u kojoj je taj sud na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisane u Rimu 4. studenoga 1950. (u daljnjem tekstu: EKLJP), priznao aktivnu procesnu legitimaciju udruženja osnovanog radi promicanja i provedbe djelotvornih mjera za zaštitu klime, te pritom u biti smatra da, s obzirom na to da su razmatranja povezana sa zaštitom vrijednosti vladavine prava jednako važna kao razmatranja povezana sa zaštitom klime, pristup koji proizlazi iz te presude treba primijeniti *mutatis mutandis* u ovom slučaju. Osim toga, s obzirom na pristupanje Unije EKLJP-u, bilo bi prikladno uskladiti zahtjeve koji su potrebni u smislu aktivne procesne legitimacije.

75 Važno je istaknuti da, iako uvjete dopuštenosti iz članka 263. četvrtog stavka UFEU-a treba tumačiti u svjetlu temeljnog prava na djelotvornu sudsku zaštitu, takvo tumačenje ne smije dovesti do zanemarivanja uvjeta izričito predviđenih navedenim ugovorom (vidjeti presude od 3. listopada 2013., Inuit Tapiriit Kanatami i dr./Parlament i Vijeće, C-583/11 P, EU:C:2013:625, t. 98. i navedenu sudsku praksu i od 28. travnja 2015., T & L Sugars i Sidul Açúcares/Komisija, C-456/13 P, EU:C:2015:284, t. 44. i navedenu sudsku praksu).

76 Konkretno, predmet zaštite koju pruža članak 47. Povelje nije izmjena sustava sudskog nadzora predviđenog Ugovorima, a osobito ne pravila o dopuštenosti tužbi izravno podnesenih sudovima Unije (vidjeti presudu od 3. listopada 2013., Inuit Tapiriit Kanatami i dr./Parlament i Vijeće, C-583/11 P, EU:C:2013:625, t. 97. i navedenu sudsku praksu).

77 Usto, zaštita koju pruža članak 47. Povelje ne nalaže da bi osoba trebala bezuvjetno moći podnijeti tužbu za poništenje akata Unije izravno sudu Unije (presuda od 28. listopada 2020., Associazione GranoSalus/Komisija, C-313/19 P, neobjavljena, EU:C:2020:869, t. 62.).

78 U ovom slučaju, kao što to proizlazi iz točaka 31. i 73. ovog rješenja, tužitelj ne može tvrditi da se pobijana odluka izravno odnosi ni na njega samog ni na njegove članove čije interese zastupa.

79 Osim toga, kad je riječ o tužiteljevu upućivanju na pristup Europskog suda za ljudska prava, s obzirom na članak 6. stavak 1. EKLJP-a, u presudi navedenoj u točki 74. ovog rješenja, valja podsjetiti na to da, iako temeljna prava iz EKLJP-a kao opća načela predstavljaju dio pravnog poretka Unije, a što potvrđuje i članak 6. stavak 3. UEU-a, te iako članak 52. stavak 3. Povelje određuje da u njoj sadržana prava koja odgovaraju pravima sadržanima u EKLJP-u imaju jednako značenje i opseg primjene kao i ona iz spomenute konvencije, navedena konvencija nije pravni instrument koji formalno predstavlja dio pravnog poretka Unije jer joj Unija nije pristupila. Objašnjenja koja se odnose na članak 52. Povelje navode da je namjena stavka 3. tog članka osiguranje potrebne sukladnosti između Povelje i EKLJP-a, „bez štetnog učinka na autonomiju prava Unije i Suda Europske unije” (vidjeti presudu od 2. rujna 2021., LG i MH (Pranje novca za osobne potrebe), C-790/19, EU:C:2021:661, t. 75. i navedenu sudsku praksu).

80 U tim okolnostima, ublažavanje uvjeta dopuštenosti, kako to traži tužitelj, podrazumijevalo bi zapravo neuzimanje u obzir uvjeta izravnog utjecaja koji se izričito navodi u članku 263. četvrtom stavku UFEU-a, što bi bilo protivno sudskoj praksi na koju se podsjeća u točki 75. ovog rješenja.

81 Valja dodati da sudski nadzor poštovanja pravnog sustava Unije, kao što i proizlazi iz članka 19. stavka 1. UEU-a, u svakom slučaju osiguravaju Sud i sudovi država članica. Naime, UFEU je u svojim člancima 263. i 277., s jedne strane, te u članku 267., s druge strane, ustanovio cjelovit sustav pravnih lijekova i postupaka kojima je cilj osigurati nadzor zakonitosti akata Unije povjeravajući ga sudu Unije (vidjeti presudu od 28. travnja 2015., T & L Sugars i Sidul Açúcares/Komisija, C-456/13 P, EU:C:2015:284, t. 45. i navedena sudska praksa).

82 U tom pogledu, valja pojasniti da pojedinci u okviru nacionalnog postupka imaju pravo pobijati zakonitost svake odluke ili drugog nacionalnog akta u vezi s primjenom općeg akta Unije na njih, pozivajući se na nevaljanost potonjeg akta (vidjeti presudu od 28. travnja 2015., T & L Sugars i Sidul Açúcares/Komisija, C-456/13 P, EU:C:2015:284, t. 46. i navedenu sudsku praksu).

83 Iz toga slijedi da zahtjev za prethodnu odluku kojom se ocjenjuje valjanost predstavlja, kao i tužba za poništenje, vrstu nadzora zakonitosti akata Unije (vidjeti presudu od 28. travnja 2015., T & L Sugars i Sidul Açúcares/Komisija, C-456/13 P, EU:C:2015:284, t. 47. i navedenu sudsku praksu).

84 U tom pogledu važno je podsjetiti na to da, kad nacionalni sud smatra da su jedan ili više razloga nevaljanosti akta Unije na koje se pozovu stranke ili, ako je primjenjivo, koje sud ističe po službenoj dužnosti utemeljeni, taj sud mora prekinuti postupak i pokrenuti pred Sudom prethodni postupak koji se tiče ocjene valjanosti, s obzirom na to da je Sud jedini nadležan za utvrđivanje nevaljanosti akta Unije (vidjeti presudu od 28. travnja 2015., T & L Sugars i Sidul Açúcares/Komisija, C-456/13 P, EU:C:2015:284, t. 48. i navedenu sudsku praksu).

85 U odnosu na osobe koje ne zadovoljavaju pretpostavke iz članka 263. četvrtog stavka UFEU-a za pokretanje postupka pred sudom Unije, na državama članicama je da predvide sustav pravnih lijekova i postupaka koji osiguravaju poštovanje temeljnog prava na djelotvornu sudsku zaštitu (vidjeti presudu od 28. travnja 2015., T & L Sugars i Sidul Açúcares/Komisija, C-456/13 P, EU:C:2015:284, t. 49. i navedenu sudsku praksu).

86 Ta obveza država članica potvrđena je člankom 19. stavkom 1. podstavkom 2. UEU-a, prema kojem one „osiguravaju pravne lijekove dostatne za osiguranje učinkovite pravne zaštite u područjima obuhvaćenima pravom Unije”. Takva obveza također proizlazi iz članka 47. Povelje kad je riječ o mjerama koje donose države članice provodeći pravo Unije u smislu članka 51. stavka 1. Povelje (vidjeti presudu od 28. travnja 2015., T & L Sugars i Sidul Açúcares/Komisija, C-456/13 P, EU:C:2015:284, t. 50. i navedenu sudsku praksu).

87 S obzirom na prethodno navedeno, valja prihvatiti prigovor nedopuštenosti koji je istaknula Komisija i odbaciti tužbu kao nedopuštenu.

Zahtjev za intervenciju koji je podnijela Rumunjska

88 U skladu s člankom 144. stavkom 3. Poslovnika, kad tuženik podnese prigovor nedopuštenosti ili nenadležnosti iz članka 130. stavka 1. navedenog poslovnika, o zahtjevu za intervenciju odlučuje se tek nakon odbijanja prigovora ili odgode odlučivanja o njemu do odluke o meritumu. Usto, u skladu s člankom 142. stavkom 2. tog poslovnika, intervencija gubi svoju svrhu, među ostalim, kad je tužba proglašena nedopuštenom.

89 Međutim, budući da je u ovom slučaju prihvaćen prigovor nedopuštenosti i da se stoga ovim rješenjem završava postupak, obustavlja se postupak o zahtjevu za intervenciju koji je podnijela Rumunjska.

Troškovi

90 U skladu s člankom 134. stavkom 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da tužitelj nije uspio u postupku, valja mu naložiti snošenje troškova postupka, u skladu s Komisijinim zahtjevom.

91 Osim toga, u skladu s člankom 144. stavkom 10. Poslovnika, Rumunjska će snositi vlastite troškove povezane sa zahtjevom za intervenciju.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (treće vijeće)

rješava:

1. **Tužba se odbacuje kao nedopuštena.**

2. **Obustavlja se postupak povodom zahtjeva za intervenciju koji je podnijela Rumunjska.**

3. **Udruženju Asociația Inițiativa pentru Justiție nalaže se snošenje vlastitih troškova i troškova Europske komisije.**

4. **Rumunjska će snositi vlastite troškove povezane sa zahtjevom za intervenciju.**

U Luxembourgu 3. veljače 2025.

Tajnik
V. Di Bucci

U svojstvu predsjednika
P. Škvařilová-Pelzl